

послѣ, България, — едната малка частъ отъ нея, придоби свобода и право да има своя войска, въ редоветѣ, на която, слѣдъ опълченцитѣ, тѣ първи постѣпваха.

Слѣдъ раздаването увольнителнитѣ билети на закалѣнитѣ бойци, отъ които мнозина бѣха покрити съ бѣлѣзи отъ рани [а колцина имаше осакатени и не годни за никаква работа, които бѣха оставени безъ парче хлѣбъ на произвола на сѣдбата? Впрочемъ, въ послѣдне врѣме и за тѣхъ бѣха си спомнили. На такива, неспособни за никаква работа, бѣ рѣшено да се отпуска по 10 копѣйки въ день (?!)], подиръ дружинния командиръ, и азъ казахъ нѣколко думи. Азъ напомнихъ на опълченцитѣ, че тѣ винаги трѣбва да бѣдѣтъ готови да се съберѣтъ подъ распокѣсаното отъ неприятелскитѣ куршуми знаме, не само за запазване освободената отъ Руссия България и прѣстола на бѣдѣщата династия, но и за освобождение останалата частъ на България. Казахъ имъ още, че е тѣхенъ дългъ сега да вдѣхнатъ на идущето слѣдъ тѣхъ поколѣние оня свещенъ патриотически огънь, който на кара образования свѣтъ да уважава името България и съзнае, че Българина заслужва свободата, за която той трѣбва да храни вѣчна признателностъ къмъ Царя Освободителя Александръ II и Великата Освободителка Россия.

Слѣдъ това настана момента на раздѣлата ^{на}.

— Сбогомъ, ваше благородие, ако ви се случи пакъ прѣзъ нашитѣ мѣста отбийте се, молимъ ви се. Колко ще ни бѣде драго да ви видимъ и си припомнимъ за славнитѣ и горѣщи дни при Стара-Загора, Шипка, Шейново и прочее. Ако ли пакъ стане нужда и сѣдбата ни събере да търсиме Санъ-Стефанска България, ний пакъ ще се биемъ за майка България, като ни поведете наново противъ неприятеля

Това сърдечно прощавание ми причиняваше една извънредна радостъ. Мене ме радваше сърдечността и добродушието на опълченцитѣ, които, при раздѣлата ни, не гледаха на мене, само като на началникъ, а като и на най добъръ другаръ, съ когото сѣдѣли, въ походитѣ и боеветѣ, всичкитѣ лишения и незгоди.